

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: HANS OLSEN

Citation: Wied, Gustav: "HANS OLSEN", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-workid59839/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*

HANS OLSEN

Jeg var gaaet langs Diget neden om Møller Korneliussens Lade og stod nu oppe paa Markvejen udenfor Hans Olsens Gaard.

Der var Udsigt over et fladt Sletteland med spredte Huse og Træer, med gule Rugstubbe, Gaarde og Kirker. Bag dette kom Fjorden med sine Smaaøer og Smaaskibe. Og ovre paa den anden Side Vandet løftede „Borren Broge“ sine to rundpullede Bakketoppe op over Skoven.

Lige indenfor paa Marken gik en Følhoppe og græssede. Føllet holdt sig bestandig paa Siden af Moderen. Det lignede en Gyngest, der var skruet af Gængerne. Engang imellem stak det hele Forkroppen ind under Bugen paa den gamle og pattede forslugent og viftede livsfrisk med Halen. Men naar Hoppen saa tog et Skridt for at naa en Tot Græs længere borte, stod den lille et Øjeblik fuldstændig selvopgivende og stirrede aandssvagt frem for sig. Derpaa samlede den sig og stavrede med vici udsprittende Ben hen til Moderen og pattede løs igen.

— Di staar nok og ser paa mit Føl, Hr. Kandedat? sagde Hans Olsen, der kom gaaende oppe fra Møllen.

— Ja, sagde jeg — det er en nydelig lille Tingest, De dér har!

— Ja, ja! sagde han fornøjet. — Naar Vorherre lægger sin Velsi'gelse til, ka' der nok bli'e en *Hest* a' ham, for *Krop* har han.

— Og Ben! sagde jeg.

— Ja *di* er jo no'et klejnt! — Men han er da heller ikke mer end som tre *Maaned*. — — Næmen nu ska' Di

sgu se en Bro'er, han har, *det* er en Tamp! — — Væ'sgo og vent lidt, saa ska' jeg hente ham.

Og Hans Olsen satte i Smaatrav ned mod Gaarden og forsvandt ind gennem Porten.

Et Par Minutter efter viste han sig ude paa Marken i Følge med en stor rødbrun Plag. De luntede afsted ved Siden af hinanden.

— Se *det* er Tøj, hva'? sagde han og præsenterede Plagen. — — Men kom dov ind over Gær'et! sagde han. — — Elle's ka' Di sgu ikke ri'ti' faa ham i Øjesyn.

Jeg krøb ind over Gærder.

— Sikke Bentøj! — — og sikken Rejsning!

— Storartet! sagde jeg. — Hvor gammel er han?

— To Aar i Maj. Men han har Dælen rive mig ossensaa en Fa'er, der er værd a' vokse etter!

— Hvem er Fa'eren?

— Det er sgu Aktiehingsten Roland! Tyve Kroner pr. Hoppe, og ti naar det ikke bli'er til no'et.

— Saa det hænder?

— Ja—ha—a det gør sgu saa! for sommetider vil Hoppen jo ikke ri'ti' falde til.

Den rødbrune stod og gnubbede sig op ad Hans Olsen og nappede ham i Skjortærmerne.

— Ja, kælen er Du, din Gravso! sagde Hans og kløede Dyret mellem Næseborene. — Ka' Du gaa hen og hilse paa din Bro'er! — — Jeg véd ikke, om Hr. Kandedaten ku' ha' no'en Fornøjelse a' og se Gaar'en? spurgte han saa.

— Jo Tak, det vil jeg skam meget gærne! sagde jeg. — — Der er rart med Korn i Aar, begyndte jeg, da vi havde sat os i Bevægelse.

— Ja en Velsi'neise! sagde Hans og standsede. — Naar bare vi véd og skønne paa det.

— Jo—o, sagde jeg.

— Det ka' sgu undertiden være skralt nok, Fa'er, sagde Hans og saa' ud over Markerne — for der findes da Kludersvandser i alle Klæ'ser.

— Det *gør* der, sagde jeg.

— Nu er der med Eksempe! Mikkelsen paa Sofiero, vedblev Hans Oisen. — Hva' er det for en Mena-ge!

— Ja det er nok skidt med ham — —
— Skidt? — — det er Dælen rive mig Møg, Fa'er! Og det ka' Di gjerne hilse ham fra mig og si'e.
— Er det saa galt? spurgte jeg.
— La'er han nu ikke sin Rug staa dér og vente? vedblev Hans i højeste Grad indigneret og begyndte igen at gaa. — Hva' Saten venter han efter? Vos andre har kørt vor ind for over *otte* Dave siden.
— Tja—a — — sagde jeg.
— Næmen det kommer der a' og ville mingelere sig ind i no'et ma'kke forstaar sig paa! — — Fordi han nu ha'de Begavelse til og vaarre Spækhøker, saa tror den Fusentask stra's, a' han ossensaa ka' vaarre Landmand.
— Han tjente jo godt? sagde jeg.
— Ja han kom sgu herover med mindst Hundredtusend, sagde Hans med Agtelse.
— Og nu?
— Nu? Ja nu ejer han gudhjælpeme ikke Salt til et Æg engang!
— Hvorlænge har han siddet der?
— Syv Aar! det er syv Aar siden, han købte Gaar'en. Det er kønt destenleret? — — Og saa holder han Forvalter og Mejerske og Husbestyrerinde! — — Næ—i jeg si'er ri'nok Tak, si'er jeg, vedblev Hans Olsen og tog et Par Skridt. — Ku' Kællingen lave Pølser derinde i København, saa er hun vel ikke for fintfølede til ossensaa a' fabrekere den Slat Rababérgrød, eller hva' det Dævelskav hedder, di ædder om Søndavene! — — Næmen ser Di, fortsatte han og standsede igen. — Mikkelsen vil dopere, vil han, og det har han altid lagt an med. Han tjente jo herude i Byen hos Urtekræmmer Fiemming, før han tog over og lavede denne hersens Pøsehistaarie. Og altid sku' han stille i graa Bukser og stiv Hat. Og nu er 'et, han vil spille Komædie med vos allesammen! — — Kommer han ikke kørende herud i Storskoven i Po'nyvogn med skamferet Kusk? Og Madammen og han sitter bav i og knejser med Snuderne opetter, saa ma' ka' se dem li'e lukt ind gennem Ho'edet!
Hans Olsen tog mig i Frækkeopslaget og saa' mig ind i Øjnene og sagde:

— La' vos to takke Gu', sagde han — a' vi har faaet en bedder Forstand!

Saa gik vi atter et Par Skridt. Og den rødbrune fulgte os i Hælene og standsede, hver Gang vi standsede.

— — — — —
Hans Olsens Gaard var en af de almindelige Bøndergaarde med fire sammenbyggede Længer og en Port henne paa den ene Side. Men Murenes Kalk skinnede hvidere end paa de fleste, og Tagene var hele og velholdte. Og ovenover Porten stod med store røde Bogstaver *Mariesminde* paa et himmelblaat Bræt.

— Se, se! sagde jeg og pegede. — Hvor net Hans Olsen har faaet lavet det.

— Ja ma' gør jo altid lidt, sagde Hans og smilede smigret. — Hør Du, Kesten Kims, henvendte han sig derpaa til Plagen — nu er det nok bedst, vi faar Dig ind igen!

Han tog Dyret i Pandelokken, og vi gik ind gennem Porten.

— Mutter! raabte Hans hen imod Stuehuset — her er Kandedaten og vil hilse paa Dig.

En stor svær Kone kom langsomt ud af Køkkendøren, medens hun tørrede sine nøgne Arme i Forklædet.

— Velkommen! sagde hun trevent og saa' sky ned i Stenbroen.

— Goddag! sagde jeg og trykkede de to Fingre, hun rakte ud mod mig.

— Hør, Mutter, ka' Du'ne trække Henrik over? sagde Manden. — For vi ska' gærne ind og ha' vos en Drik Øl.

— Kom saa Henrik, sagde Konen, og hun og Plagen gik langsomt over ad Stalden til.

— Næ—i, vi ska' da *denne* Vej! sagde Hans Oisen næsten fornærmet, da jeg skraaede hen mod Køkkendøren.

Og saa gik vi ind ad den „fine“ Dør og ind i Forstuen. Der var Stengulv, og Hans satte sine Træsko fra sig, inden han gik „op“ i Stuen.

— Velkommen, sagde han saa — og væ'sgo' og sit i Sofaen.

— — — — —
Det var en rummelig Stue paa tre Fag med smaabitte

Ruder og Kappgardiner. Der var lavt til Loftet. Og Brædderne og Bjælkerne var malet med samme blaa Farve som Skiltet ude over Porten. Alle Møblerne stod regelmæssigt fordelt langs Væggene, der var betrukket med mørkegraa Tapet med lysegraa Rosenbuketter. Der stod et stort Chatol og en Sofa med et firkantet Bord foran. Og henne ved Vinduet tilhøjre stod et „bornholmsk“ Stueur i høj Kasse. Det var lavet i Sakskebøbing af min Bedstefaders Broder og viste baade Timer og Dage og Dato. Og saa kunde det kukke. Min Broder havde et Mage til hjemme paa Frørup. Henne mellem to af Vinduerne stod en lav Drægkiste med Glas og Kopper og en rødbrøget Lerhane med en Revne i Ryggen. Paa Væggene hang der nogle kolorerede Skibe, samt Præmieingsten Hamlet, der var klippet ud af et Landmandsblad. Og over Sofaen var der et stort Litografi i Glas og Ramme og med Titlen „Die trauernden Polinnen“: to grædende Kvinder og et smilende Barn ved Siden af en rygende Kanon og en sønderdelt Fane. — Henne ved Kakkelovnen laa en halvfærdig Bikube af Straaffetning. Og fire Træstole med Krølhaarssæder stod opstillet omkring ved Dørene.

— Væ'sgo'! sagde Hans Olsen, da han kom ind med en optrukket Ølflaske og to Spidsglas. — Væ'sgo'! sagde han igen og skænkede i. — Jeg tror sgu, det har vridt sig! sagde han og smaskede prøvende, efter at vi havde tømt Glassene.

— Næ—i, sagde jeg — det synes jeg ikke.

— Naa ikke det. Ja for Karret har da før vaarren brugt til Petroleumstønde. Vi fik det ude hos Flemming her i Foraaaret.

— De brygger selv? spurgte jeg og spyttede.

— Jaha, ja! Vi har jo nte vaarren Spækhøkere i Fortiden! lo han. — Men væ'sgo' og ta' en Segar!

— Tak, sagde jeg — jeg ryger ikke!

— Da saa' jeg da ri'nok Kandedaten ry'e her forleden ude paa Landevejen!

— Ja, sagde jeg — ja—a, men det var en Cigar, min Doktor ha'de sendt mig inde fra København.

— Naa—aa, ja—a, sagde han og stillede Kassen op paa Chatollet igen. — Svavheder *det* har vi jo alle! sagde han.

— Hør, Hans Olsen, De kender jo Korneliussen?

— Jo.

— Hvad er det for Historier, der gaar om ham?

— Histaarier! Histaarier! gentog han og slog forarget med Hovedet. — Hvem gaar der ikke Histaarier om? —

— Se nu ham, Kapellan Møller ved Missionen, hva' gaar der ikke om *ham*? — Men jeg tror sgu aldri' et Ord a' det!

— Jamen *det* er vist ogsaa Usandhed, sagde jeg.

— Ja—a—a. Fa'en véd det! for han ser da forresten lumsk nok ud.

— Og hva' er det saa for Historier, man fortæller! vedblev jeg.

— Næ—i det er begriveli'vis Løgn! — — Men den sidste er da for den Savs Skyld god nok, enten den saa er Løgn eller Digt, kiukkede han.

— Den kender jeg ikke, sagde jeg.

— Ja jeg tror begriveli'vis ikke et Ord, forsikrede Hans — — for han er da en ordeneret Præst, véd jeg. — — Men han holder jo disse hersens Møder i Skolen, ser Di, og ude i Pilemosen. Og saa plejer han van og fælles hjemetter med no'en a' Fruentimmerne. Saa var 'et forleden Avten di gik paa Stentestien over Søren Vejlemands Marker, Kapellanen og Maren Høys og hinne den lille Sypi'e oppe fra Borreby og en tre—fire andre. Og *han* hjalp jo adræt Fruentimmerne over Stenterne. Og da di saa sku' si'e Fa'vel til hinanden, saa kyssede han dem jo. Og saa kommer da ossensaa gamle Sidse Smeds med Hareskaaret og stikker Snutten til. Men Præsten *skydder* hinne fra sig og *slaar* ud med Haanden og si'er: *Nej Sidse!* si'er han, *Du er endnu ikke værdi' til a' kysses a' den hellige Aand!* si'er han, hi, hi! — — Men det er begriveli'vis Løgn! endte Hans Olsen alvorlig.

— Ja naturligvis, sagde jeg.

— For vi véd da, a' i Gu's Ri'ge, dér er der hverken Forskel paa Kjøen eller Alder!

— Nej, det er der ikke, sagde jeg.

— Men trist er 'et nu for Møller alli'evel, vedblev Hans — for han ser sgu ud til lidt a' alting. Og vidste ma' ikke paa det bestemteste, a' han var Præst, saa ku' ma' sgu faide paa og tro, *hva'* ma' vilde. — — Ku Di'nte ha' Lyst til a' se Kørne?

— Jo, sagde jeg og rejste mig.
— Ja, det er nok a' Familien? sagde Hans, da jeg gik hen mod Uret henne ved Vinduet.
— Ja, det var min Bedstefaders Bro'er, sagde jeg.
— Det har nu li' godt vaaren en klov Mand, har det! — Baade Datum og Timer og Minutter og Kukker! Der er sgu mange, der gør ham *det* etter.
— Han døde paa en Sindsygeanstalt, sagde jeg.
— *Gjo—o—re* han? sagde Hans med dyb Medfølelse.
— Herregu' tjo, tjo! — Ja hva' Saten ka' det saa hjælpe og ha' Forstand?
— — — —
— Ja jeg staldfo're dem na, forklarede Hans Olsen, da vi kom over i Kostalden — for Gjø'skens Skyld. Di gaar jo elle's og klatter den rundt til ingen Nytte.
— Men hvor bli'er den flydende af? spurgte jeg.
— Hun render jo denne Vej omkring og saa ud i Mødningen, viste han. — Bedst var 'et begriveli'vis, om ma' ha'de sig en Ajlepumpe, sagde han.
— Ja, ja—aa! sagde jeg.
— Men saa sku' ma' jo ossensaa ha' en Vogn — —
— Jamen Hans Olsen har jo Penge nok, sagde jeg.
— Saa—aa? sagde han og trak Øjenbrynene op.
— Det si'er da Folk — — —
— Histaarier! lo han smigret og slog ud i Luften med den ene Haand.
— Naa—aa, sagde jeg — der er nok et Par Strømpe-skafter — — —
— Hi, hi! klunkede han igen. — *Hi-staarier*, Far! *Hi-staarier!*
— Det er en køn Ko, den røde dér, sagde jeg og pegede paa Nummer to i Rækken.
— Det er 'et sgu osse! sagde Hans. — Jeg købte hinne for tre Aar siden her paa Degnens Aksjon.
— Hva' for en Degn?
— Ham, Jørrensen — — —
— Venstremanden?
— Ja Di er begriveli'vis højre? spurgte Hans Olsen og kneb det ene Øje til.

— Naa—aa —

— Jo kom ikke med den, Fa'er! — — Men det er sgu aa li'emeget, *hva'* ma' er, naar bare ma' er, *hva'* ma' *er!* sagde han saa. — Men se nu denne hersens Jørrensen, ham jeg købte Koen a', ham ha'de *vi* jo va'lt. Og der var ikke Ende paa hans store Ord og fede Flæsk! For Snakketøj ha'de han. — — Men saa kommer der jo dette Cirkumlære rundt, a' Degnene sku' holde deres Kæft. Men det ku' vorres begriveli'vis ikke. Og saa faar han jo sin Afskedi'else.

— Stakkels Mand! sagde jeg.

— Ja, det ka' jo vaarre slemt nok, indrømmede Hans Olsen med en beklagende Bevægelse — for han *sat* jo med Kone og Børn. — — Men han ble' dov altfor rent spillende tosset igen! Han rendte til Menister og Amtmand, og græd og lamerterte og sa'e saaden og saaden — — a' *han* ha'de aldri' ment et Ord med det hele, og a' det var vos, der ha'de skubbet ham frem og — — og saaden og saaden.

— Naa?

— Jo, og saa fik han da Pensjonen — — Men samtiji' gik han her og prækede for vos, a' *han* var en Ka'l, der stod ved sit Ord, og han sku' sattentame nok lære dem! — — Og vi væller ham jo glat væk ind en Gang til. — — *Menn* saa ser vi sidde hen i Avisen, hvodden det er fat! A' han brød sig Fa'en om vos, men stemte med di andre! — — Herovre turde han begriveli'vis ikke vise sig tiere. Og han blev da heller ikke va't mer! — — Men *hva'* ku' det skade ham? Han ha'de lirket og smisset saaden for di derinde, a' han fik Penge fra en Stiftelse. — — Og nu sitter han i København og har en Helvedes til Skole!

— Det har været en klog Mand, sagde jeg.

— Klov, ja! gentog Hans Olsen harmfuldt — det takker Saten ham for! Paa den Vis ka' vi sgu allesammen vaarre kløve! — — snydde og bedrave og gaa fra sit Ord! — — Næ—i, Fa'er, sagde han og lagde Haanden tungt paa min Skulder — enten *er* ma' no'et, eller osse er ma' en Fusentask! — — Ja *det* er nu *min* Mening! endte han rød i Kallotten.

— Ja naturligvis har Hans Olsen Ret, sagde jeg — men — —

— Se nu paa den røde! udbød han pludselig og pegede paa Degnens Ko — sikken hun staar og lumsker med Øjnene! Det er min Sali'hed, li'som jeg ku' se Jørrensen for mig! — — Og malkede hun ikke saa kontant, saa sku' jeg vist ikke gi' hinne Husly i manne Dave.

— Ja hun ser unægtelig noget lumsk ud, sagde jeg.

— Jamen vi kender hinne! fortsatte Hans Olsen — vi kender hinne! — — Men det første Aar, hun var her, spillede hun vos ri'nok en slem Komedje. — — Dengang jeg købte hende ovre paa Aksjonen, stod Jørrensen jo hos og berettede en lang Sludder om, a' hun var det fre'sommeli'ste Kre'tur, han no'ensinde ha'de hat Omgang med og — saaden og saaden. — — Og en Tid gik det jo osse. Men saa en Dav a' min ældste Søn trækker hinne ud til Vandstedet her orune ba' Haven, saa render hun ham det ene Horn ind li'e bav i, saa Endetarmen splintres paa ham, og han ku' hverken kryve eller gaa og maatte holde Sengen i over tre Maaneder. — — Se det kalder jeg nu heller ikke ho'net a' Jørrensen!

— Jamen det kunde han dog ikke vide noget om, sagde jeg.

— Aa jo Fa'en ku' han saa! sagde Hans Olsen afgjort.

— Men den Slavs Folk ka' nu aldri' uden at di saaden immer ska' lumske sig frem i Verden!

— De har nok købt Anders Karlsens Vænge heroppe ved Klatterup? sagde jeg saa for at slippe for mere Jørgensen.

— Ja.

— Hvormange Tønder Land er det?

— Fem. — — Deres Bro'er vilde nok osse ha't dem? sagde Hans og kneb det højre Øje sammen.

— Det vilde han nok, ja.

— Hi, hi! grinte han. — Fa'er!

— Nu har De snart en stor Gaard, vedblev jeg.

— Ja—a, det hjælper! — — Syvogtresindstyve Tønder Land! — — Folk har sgu ossensaa ondt nok a' det. Di si'er, jeg har formeget Jord! Men hva' Fa'en, naar jeg passer det?

— Næ—i! sagde jeg. — Det ligger nok lige op til Præstens Have?

— Ja det gør.

— Han er blevet svært gammel paa de sidste Aar.
— Ja han er sgu saa! — — Men det var aa en forblomstret ulden Histaarie med Datteren. — — Ska' vi gaa ind til Svinene?

— Ja, sagde jeg. — Men jeg maa nok forresten snart se at komme hjem ad Frørup til! sagde jeg og saa' paa mit Ur.

— Aa skidt! mente Hans Olsen. — Kandedaten gaar jo allievel bare her og driver.

Og saa gik vi ind til Svinene.

— Hva' si'er Di til *den*? spurgte Hans og pegede paa en So, der laa yppig henstængt paa Siden og gryntede.

En tolv—fjorten Smaagrise væltede om mellem hverandre ovenpaa den gamle og sloges om at komme til.

— Den er modbydelig! sagde jeg.

Han saa' paa mig i højeste Forbavselse.

— Ja jeg mener, sagde jeg hurtig — den er tyk, den er fed — —

— Ja, nikkede han, men skævede dog endnu lidt mistroisk hen til mig — det er en ma'esløs So! — — Og saa faar jeg ti Kroner for hver a' di smaa. Det klodser!

— Hvor er de andre? spurgte jeg og kiggede ned i et tomt Aflukke ved Siden af.

— Di er udenfor, sagde Hans. — Di har sgu godt a' og faa lidt Mosjun engang imellem. Og saa fiser di saa rart ud med det samme.

— Ja—a, sagde jeg.

— Næmen Præsten heroppe, vedblev han — han ha'de sgu en So her i Forfjor, *det* var en Tamp! — — Men *nu!* nu har han jo forpagtet Avlingen ud til David Hansen — og saaden, og nu brydder han sig hverken om *det*, eller no'et andet.

— Han kan dog kun være et Par og halvtreds? spurgte jeg.

— Næ—i! Men det *var* jo denne fortry'eli'e Histaarie med Datteren. — — *Jeg* tror begraveli'vis ikke et Ord a' den! Men sæl om den nu'nte var Tilfældet, saa tog den gamle sig allievel det hele saa nær, a' han var ved a' gaa i Jor'en over det. — — Og han søjer da nok ossensaa en anden Kald, si'er di.

— Det kom jo ikke til nogen Undersøgelse? spurgte jeg.

— Næ—i, for han er jo da Præst! — — Og han ku' jo bare la' Folk snakke, den Kludremads! Men se, det var jo det, a' hun ha'de nok ikke no'et med det a' gøre, det var Konen og saa Datteren.

— Jamen Datteren laa jo til Sengs — —

— Ja der er jo aa dem, der si'er, a' det var ham og Konen, vedblev Hans Olsen hemmelighedsfuldt. — Fa'en hitte forresten ud a' 'et! — — a' di ha'de ta'et Barnet, lisom Datteren laa daanet og ha'de født det. — — Og saa var 'et jo, a' Stupi'en ble' syg derude ved Fugleskydningen og kom hjem og saa' det.

— Ja hva' saa' hun? sagde jeg og rystede paa Hovedet.

— Ja hun saa' sgu da, a' di ha'de lagt under Ovnen, og a' der var en masendes Hede!

— Fruen ha'de vel bagt eller stegt, sagde jeg.

— Ja, det var nok netop *det!* Men *hva'* var det, hun ha'de stegt?

— Og saadan noget tror De paa?

— Næi, næ—i! Gu'fader! jeg tror s'men aldri' en Muk! forsikrede Hans ivrig. — Men løjerti't var 'et nu li'godt alli'evel, a' Fruen ha'de ha't saadan et Jav med og faa alle Pi'erne ud til Fugleskydningen derude i Storskoven. *Hun* plejer sgu elle's ikke og vaarre saa eitergi'endes a' sig.

— Hvor blev Datteren af? spurgte jeg.

— Ja hun ble' jo sendt til hinner Tante ovre paa Møen, og dér er hun endnu. Og Stupi'en maatte skilte til den fø'ste Bissedav — — Men jeg har for den Savs Skyld aldri' ha't no'et udstaaende med Præsten! sluttede Hans Olsen og smed noget rent Halm ind i den tomme Svinesti. — Han taler, som han ska', og er elle's en herli' Mand — saaden. — — Vil Kandedaten ikke ud og se Bierne? spurgte han saa.

— Næ Tak, sagde jeg — nu maa jeg skam afsted! — — Men en anden Gang, Hans Olsen.

— — — —

— Mutter! kaldte han, da vi igen stod ude i Gaerden. — Kandedaten vil si'e Fa'vel!

Og Konen kom ud og rakte mig de to Fingre, som jeg
atter hjærtelig trykkede.

— Si' til Deres Bro'er, raabte Hans Olsen efter mig ud
gennem Porten — a' han ka' sgu elle's godt faa di fem
Tønder Land.

— Ja det er vel saa til halv Pris? spurgte jeg.

— Hi, hi! klukkede Hans og rev sig i Nakken. —
Fa'er!

—————